

«Fins que no van morir els meus pares no vaig tenir el valor de qüestionar-me qui era i com volia viure»

Enric Bastardas, l'exemple que mai és massa tard per fer una metamorfosi vital en tots els sentits (i sense perdre l'humor)

Enric Bastardas va fer un canvi de vida després de descobrir el PNL | Arxiu personal

Enric Bastardas Bonachi. Nascut a Manresa l'any 1972. El petit de dos germans "que vam créixer en el sí d'una família *Cuéntame*", diu ell mateix, referint-se a la mítica sèrie televisiva: "el pare treballava i la mare havia deixat la feina per estar per nosaltres". Un *modus vivendi* molt típic de l'època que, tot i allunyar-se molt del que ara mateix practica, "en aquell moment m'omplia i em feia feliç", assegura. Va anar a l'escola Camps i Fabrés, amb algunes interrupcions no volgudes a causa de la seva tendència a posar-se malalt: "agafava tots els virus i infeccions que hi havia, i m'havia arribat a passar mesos sencers a casa", recorda. Tot i les faltes d'assistència a l'escola, no va haver de repetir cap curs. Els estudis li anaven d'allò més bé, i fins i tot a vegades hagués desitjat més temari per saciar la seva set d'aprendre. Com que no l'hi proporcionaven a l'aula, se'l buscava ell mateix: "vaig comprar-me llibres de geografia i m'aprenia les capitals, els mars, les muntanyes...". Amb el BUP i el COU va seguir la mateixa tònica: bon estudiant, responsable, complidor...

... Fins que va arribar el moment d'escollir carrera universitària. Per ajudar-lo en la tria, els seus pares el van portar a fer un test per determinar quin coeficient intel·lectual tenia. Tant a ell com al seu germà els va sortir molt alt: "«*Podreu estudiar el que vulgueu que us en sortireu*», ens van dir". Aquella sentència, però, se li va girar en contra, perquè si bé ell hagués volgut matricular-se a Geografia (o potser hagués preferit no anar a la universitat, vés a saber), els seus pares li van dir que havia d'apostar per una carrera més difícil i amb un futur més prometedora, com ara Econòmiques. Com sempre, els va fer cas. Sí, *com-sempre*, perquè l'Enric mai havia sortit de la línia del que s'esperava d'ell. Només feia el que tocava, sense qüestionar-se si li venia de gust o no. Aquell valor nul d'enfrontar-se a uns pares que segurament haguessin entès que declinés el suggeriment de fer economia, va traduir-se en 8 anys de pujades i baixades a l'Autònoma: "no hi havia manera que acabés la carrera", assegura. La mort precipitada del seu pare, però, va començar a canviar-ho tot. TOT. De dalt a baix.

- Què li va passar al seu pare?

- Li van diagnosticar un càncer que se'l va endur al cap de cinc mesos. Va ser xocant veure com cada dia s'apagava una mica més, però alhora, això em va permetre començar a fer el dol abans que se n'anés. Tot i així, en aquell moment jo estava molt desconnectat de les emocions. Pensa que amb el meu pare no en vam parlar mai, del que li passava. I tampoc ens vam acomiadar. L'únic que va fer un dia va ser donar-me les seves claus del cotxe. Em va dir que no calia que els hi tornés, que ja eren meves. Va ser la seva manera de dir-me que allò s'acabava.

- Podria haver aprofitat per explicar-li que la carrera d'Economia no l'omplia...

- Ui, no! Allò era impensable! De fet, el càncer li van diagnosticar al mes d'abril i a mitjan setembre es moria. Podria no haver-me matriculat per al curs que estava a punt de començar, però ho vaig fer. Per ell; perquè no volia (ni podia) fallar-lo.

- Va anar a classe algun dia, per això?

- Sí, però de seguida vaig abandonar. Com que el meu pare era qui duia el sou a casa, amb la meua mare vam convenir que el millor que podia fer jo per ajudar en l'economia domèstica era posar-me a treballar. De seguida vaig trobar feina a Caixa Manresa. Allò va ser un gran alliberament per a mi; l'excusa perfecta per deixar la carrera.

- Ha dit que tenia un germà gran, oi?

- Sí. Ell en aquell moment ja no vivia a casa, però tot i així, qui tenia el rol de persona responsable i de successor de la figura del meu pare era jo.

- Com és?

- Suposo que perquè sempre vaig fer el que se'm va dir sense queixar-me. La meua adolescència va ser placidíssima. De fet, jo era el fill petit però feia de gran, perquè el meu germà era una mica tarambana -res de l'altre món, però quan sortia de marxa a vegades s'excedia més del compte. En aquest sentit, l'encàrrec que sempre em feien els meus pares era que el vigilés, perquè jo era l'assenyat. I a mi no em venia de gust, controlar-lo. Jo també m'ho volia passar bé sense haver d'estar pendent d'ell. Però aquella etiqueta de *fill perfecte-responsable-obedient* pesava més que qualsevol altra cosa. La duia des de petit, i no contemplava la possibilitat de desempallegar-me'n.

- Però vostè no s'hi sentia còmode, amb aquesta etiqueta...

- No, però no m'ho plantejava. Si ser d'aquella manera era el que tocava, no hi havia res més a dir: ho acatava i ja està. Fins i tot el fet de deixar la carrera no va ser quelcom que decidís jo: les

circumstàncies m'hi van empènyer. No negaré, però, que posar-me a treballar va esdevenir un primer punt d'inflexió. Vaig descobrir què volia dir tenir un sou fix, i mica en mica em vaig anar independitzant, tant a nivell físic (vaig marxar de casa) com a nivell emocional (sentia que la vida em començava a pertànyer).

- Li agradava la feina que feia?

- Els primers anys molt. Vaig ocupar diferents càrrecs en diverses oficines. A més, la gent et feia sentir important, et respectava molt. Fins i tot recordo que em venien a veure parents llunyans perquè se sentien orgullosos que algú dels seus treballés a la banca.

- Quant temps s'hi va estar?

- Gairebé catorze anys. Els deu primers a Caixa Manresa i els altres a Banc Sabadell i Caixanova. Aquests últims, però, se'm van fer molt farragosos, sobretot a partir de la mort de la meva mare i del trencament amb la meva parella després de 13 anys de relació. Tant una cosa com l'altra van passar l'any 2006.

- Déu n'hi dó quin any, doncs...

- En aquell moment no me'n sabia avenir: em sentia un desgraciat. Ara, amb la perspectiva del temps, tinc molt clar que el 2006 va ser l'any clau de la meua vida, el que va marcar un abans i un després en la manera que tenia de ser i de fer, el que em va permetre trobar-me amb mi mateix... I això es va traduir en una desinhibició que fins aleshores no m'havia permès: vaig començar a sortir molt de festa, feia el que em venia de gust, no donava explicacions absolutament a ningú... Em sentia alliberat com mai abans!

Bastardas va estar més de 14 anys treballant a la banca Foto: Arxiu personal

- Se sentia alliberat però en el fons no hi havia ningú que l'hagués empresonat.

- Exacte. En certa manera, tot començava i acabava amb mi. És molt trist el que diré, però és així: fins que no van morir els meus pares no vaig tenir el valor de qüestionar-me qui era i com volia viure. Fins que no vaig sentir que deixava de ser el "fill de" per passar a ser algú amb identitat pròpia, no vaig donar-me permís per desfer-me de totes les etiquetes que havia anat carregant.

- Diu que aquest canvi va experimentar-lo l'any 2006, però la feina a la banca no la va deixar fins més tard. Com és?

- La transformació del 2006 va ser l'inici d'una metamorfosi molt més profunda que es va allargar uns quants anys més i que té com a figura clau la Mariona, la meva actual parella i mare dels meus fills, el Martí i el Nil. La vaig conèixer l'any 2007, en plena efervescència meva. Ella, aleshores, tenia un llarg bagatge dintre del món del creixement personal i l'autoconeixement, i m'hi va anar introduint mica en mica.

- Com?

- El primer que va fer va ser suggerir-me que m'apuntés a un curs intensiu sobre Programació Neurolingüística. La PNL, que n'hi diem. Va dir-me que ella l'havia fet i que li havia anat tan i tan bé. Tot i que el meu caràcter més aviat científic i quadriculat no les tenia totes, vaig decidir fer-li cas. I sort que ho vaig fer. Cada dia sortia d'allà més despullat de creences limitants i més convençut que jo podia ser qui volgués.

- Creences limitants?

- Són tots aquells pensaments i judicis personals que hem anat construint al llarg de la nostra vida i que s'acaben convertint en una barrera per a poder desenvolupar i donar ales a les nostres potencialitats. En el meu cas, per exemple, tenia una creença limitant -deixant de banda la de noi assenyat i responsable- que em condicionava profundament.

- Quina?

- Que era una persona molt tímida i que quan parlava, la gent s'avorria. Fins que no vaig descobrir que això no era cert, no vaig començar a creure-m'ho. "«Vull que la gent tingui ganes d'escoltar-me», em deia a mi mateix". I mica en mica vaig aconseguir transformar aquest pensament que no s'adeia gens a la realitat però que jo tenia gravat a foc.

- Que el va transformar és indiscutible: ara, de fet, es dedica a fer xerrades...

- I és una feina que m'apassiona. El que jo intento amb les meves conferències i tallers (<https://enricbastardas.com/>) és provocar un canvi en la manera de pensar de les persones, però mai sense alligonar-los ni dir-los què han de fer. El que busco és fer-los pensar i reflexionar perquè llavors tinguin ganes de canviar o llimar patrons mentals o de conducta. I tot plegat ho faig des de la meva experiència: quan parlo, parlo de mi, del que a mi m'ha anat bé. I això a la gent li agrada perquè tinc un discurs molt proper i honest.

- I amb molt d'humor, també!

- Doncs sí! Faig pensar la gent des de l'humor. La societat està farta de tanta seriositat i transcendència. En aquest sentit, poder escoltar discursos profunds i reflexius d'una manera distesa i amb rialles entremig, agrada. Amb els meus anys d'experiència m'he adonat que quan la gent s'ho passa bé està més disposada a escoltar i a donar validesa al missatge que transmeto.

- Té algun lema de vida?

- Jo he vingut aquí a passar-m'ho bé. I això en cap cas vol dir que renegui dels mals moments, que també n'hi ha i són necessaris. Quan parlo de disfrutar, de passar-m'ho bé, em refereixo més aviat a ser-me fidel a mi mateix: que em ve de gust fer això? Ho faig; que avui no tinc ganes de fer això altre? Doncs no ho faig. Fer les coses simplement perquè "toca" ja ho vaig fer durant molt temps. Ara el que vull és tenir moments per a mi i per a la meva gent, especialment pel Martí i el Nil, que sense saber-ho han contribuït bestialment en aquest peregrinatge cap a l'autoconeixement que vaig fer. Saps què m'agradaria que hi posés, en el meu epitafi, quan em morís?

- Què?

- *Ha viscut una vida digna d'aplaudir-se.* I és que el regal més preciós que em puc fer és viure la vida que vull i que em fa estar bé.

Enric Bastardas es dedica a fer xerrades transformadores amb l'humor per bandera Foto: Arxiu personal